

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek senátu JUDr. Anny Petruľákovvej a JUDr. Kataríny Pramukovej v právnej veci žalobcu **G.T.L., X.N.C.**, zastúpeného spoločnosťou JUDr. P.H. s.r.o., L.P., adresa na doručovanie: Kancelária H.K. proti žalovanému: **V.Ž., o zaplatenie 8 806,46 eur (265 303,40 Sk) s príslušenstvom**, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 23. augusta 2010 č.k. 3Cb/1/2009-131, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 23. augusta 2010, č.k. 3Cb/1/2009-131 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 8 806,46 eur a nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 920,73 eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobou doručenou súdu dňa 16. marca 1994 spoločnosť S.S.K. navrhla, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 26 303,40 Sk titulom

úhrady faktúr č. 332137, 332330 a 332499 za mesačné leasingové nájomné – leasingové splátky č. 16, 17 a 18.

Súd vo veci vydal platobný rozkaz 19. februára 1996 pod č.k. 17 Rob 194/94-24, ktorým uvedenej žalobe vyhovel a na platobnom rozkaze vyznačil právoplatnosť 14. marca 1996. Žalovaný požiadal o zrušenie platobného rozkazu z dôvodu, že tento nebol doručený do vlastných rúk žalovaného. Uznesením z 15. júna 2007 súd návrhu žalovaného na zrušenie platobného rozkazu nevyhovel. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 2Obo/152/2007 uznesenie Krajského súdu v Košiciach zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Košiciach uznesením z 12. mája 2009 platobný rozkaz zo dňa 19. februára 1996, č.k. 17 Rob 194/94-24, zrušil. Po začatí konania bol uznesením Krajského súdu v Košiciach z 9. júna 1999 vyhlásený konkurz na majetok žalobcu a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. J.H., Zmluvou o postúpení pohľadávok z 13. marca 2002 bola pohľadávka, uplatnená v tomto konaní, postúpená spoločnosti G.T.L.. Zároveň správca konkurznej podstaty navrhol v konaní pokračovať s uvedenou spoločnosťou. Spoločnosť G.T.L. oznámila súdu, že uvedená spoločnosť súhlasí so vstupom do konania na strane žalobcu. Preto súd uznesením zo 16. júna 2010 pripustil zmenu účastníkov na strane žalobcu tak, že novým žalobcom sa stáva spoločnosť G.T.L., X.N.C..

Predmetná žaloba bola súdu doručená 16. marca 1994, čo je dátum, kedy žalobca uplatnil nárok na jej zaplatenie na súde a ktorý je podstatný pre posúdenie včasnosti uplatneného nároku a tým aj posúdenia dôvodnosti námietky premlčania uplatnenej žalovaným. V danej veci najstaršia pohľadávka bola splatná 10. novembra 1993, pretože žalobcovi vzniklo právo uplatniť pohľadávku na súde 11. novembra 1993. Premlčacia doba práva žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy je 4 roky, preto premlčacia doba uplynula 11. novembra 1997. Žaloba bola súdu doručená 16. marca 1994, a teda pred uplynutím premlčacej doby. Súd preto námietku premlčania uplatnenú žalovaným s poukazom na ust. § 397 a 391 ods. 1 Obch. zák. nepovažoval za dôvodnú. V danej veci sa jedná o nájom dopravného prostriedku s dohodnutím práva žalovaného na odkúpenie vozidla. Z vykonaného dokazovania vyplynulo že medzi pôvodným žalobcom a žalovaným bola platne uzavretá zmluva o nájme dopravného prostriedku v zmysle ust. § 630 ods. 1 Obch. zák. Žalovaný sa zaviazal platiť nájomné, formou leasingových splátok, a teda aj nájomné, ktoré bolo v prílohe č. 1 zmluvy dohodnuté ako 16., 17. a 18. leasingová splátka, ktorej zaplatenie je predmetom

tohto konania. Žalovaný v konaní nespochybnil povinnosť splatiť mesačné leasingové splátky, ale tvrdil, že túto povinnosť splnil. Na svoje tvrdenie však nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz a to ani potom čo bol súdom poučený podľa § 120 ods. 4 OSP. Preto súd nemal za preukázané, že žalovaný uhradil žalobcovi či už celkom, alebo čiastočne žalovanú sumu. Pokiaľ ide o námietku žalovaného že spoločnosť terajšieho žalobcu nie je známa, túto námietku súd nepovažoval za relevantnú. Majiteľ pohľadávky je oprávnený svoju pohľadávku postúpiť tretej osobe, čo aj urobil. K postúpeniu pohľadávky sa nevyžaduje súhlas dlžníka, ktorým v danej veci je žalovaný (§ 524 a nasl. Obč. zák.). Za nedôvodnú súd považoval aj námietku žalovaného, že je nemajetný. Aj keby uvedené bola pravda, tento dôvod nie je dôvodom na zamietnutie žaloby. Na základe zisteného skutkového a právneho stavu súd nárok žalobcu na zaplatenie leasingových splátok č. 16, 17 a 18 v sume 8 806,46 eur považoval za dôvodný. O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný. Navrhol zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poukázal na to, že v tejto právnej veci už Krajský súd v Košiciach vydal rozsudok a to vydaním platobného rozkazu 19. februára 1996, sp.zn. 17Rob 194/94, na sumu 265 303,40 Sk (8 806,43 eur). Následne bol vydaný exekučný príkaz na poverenie na vykonanie exekúcie č. 1Ex/2540/97. Exekučné konanie bolo uznesením Okresného súdu v Prešove, sp.zn. Er/2958/97, z 13. novembra 2001, zastavené z dôvodu nemajetnosti, na tom sa doposiaľ nič nezmenilo. Je nepochybné, že sa jedná o tú istú právnu vec. Preto podľa § 221 ods. 1 bod d/ je neprípustné, aby súd vydal už druhýkrát rozsudok v tejto právnej veci. Žalovaný tiež namietal aktívnu legitimáciu nového žalobcu v konaní, pretože žalobu podávala na súd spoločnosť S., a.s., H.K. dňa 16. marca 1994 ako oprávnený. V tomto zmysle považuje žalovaný nového žalobcu a jeho vstup do konania za pochybný a celé konanie považuje za zmätočné, nepreskúmateľné a nespravodlivé.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním z 28. októbra 2010. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie odmietol ako oneskorene podané resp. potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správne. Žalobca je toho názoru, že odvolanie bolo podané oneskorene a to 21. septembra 2010, o čom svedčí aj pečiatka Krajského súdu v Košiciach. Tvrdenie žalovaného, v ktorom uvádza, že je neprípustné aby súd vydal

v predmetnom konaní druhý krát rozsudok v tej istej veci považuje za nedôvodné a nezmyselné. Súdny exekútor JUDr. J.B. v prípise zo dňa 14. júna 2010 uviedol, že exekučné konanie vedené proti povinnému bolo uznesením Okresného súdu Prešov pod sp.zn. Er/2958/97 zo dňa 13. novembra 2001 zastavené a uviedol, že správne číslo exekučného konania je 1Ex/2540/97. Z uznesenia vyplýva, že exekučné konanie bolo vedené na základe exekučného titulu, ktorým bol platobný rozkaz vydaný Krajským súdom v Košiciach sp.zn. 17Rob/194/1994 zo dňa 19. februára 1996. Tento platobný rozkaz bol však uznesením Krajského súdu v Košiciach, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27. júla 2009 zrušený z dôvodu, že ho nebolo možné doručiť do vlastných rúk. V prípade, ak súd zruší platobný rozkaz, nariadi vo veci pojednávanie, čo sa aj stalo. Rovnako neopodstatnené je aj namietanie aktívnej legitímácie nového žalobcu. Žalobca oznámil, že pohľadávka uplatnená v konaní bola zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13. marca 2002 postúpená spoločnosti G.T.L.. Súd uznesením zo 16. júna 2010 pripustil zmenu účastníkov na strane žalobcu.

Žalobca považuje odvolanie žalovaného za neopodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 OSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 23. augusta 2010, č.k. 3Cb/1/2009-131, bol žalovanému doručený 2. septembra 2010. Odvolanie bolo žalovaným podané na pošte dňa 17. septembra 2010, teda žalovaný podal odvolanie v lehote v zmysle ust. § 204 ods. 1 v nadväznosti na § 57 ods. 3 OSP. Preto námietka žalobcu, že odvolanie bolo podané oneskorene, je neopodstatnená.

Žalovaný v odvolaní neuviedol, o ktorý konkrétny odvolací dôvod opiera odvolanie, avšak z obsahu odvolania možno vyvodiť, že uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/, d/ OSP, t.j. že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP a že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ani jeden z tvrdených odvolacích dôvodov nie je v prejednávanej veci daný.

Žalovaný v odvolaní namietal, že exekučné konanie bolo zastavené z dôvodu nemajetnosti a je neprípustné, aby súd vydal už druhý krát rozsudok v tejto právnej veci.

Odvolací súd konštatuje, že námietka žalovaného, že v tej istej veci bolo už skôr právoplatne rozhodnuté, (prekážka rei iudicatae) nie je dôvodná. V danom prípade Krajský

súd v Košiciach 19. februára 1996 pod č.k. 17Rob/194/94-24, vydal platobný rozkaz, na ktorom bola vyznačená právoplatnosť a na základe tohto rozhodnutia bolo začaté exekučné konanie. Z iniciatívy žalovaného, ktorý oznámil súdu, že neprevzal platobný rozkaz do vlastných rúk v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR pod sp.zn. 2Obo/152/2007, Krajský súd v Košiciach uznesením z 12. mája 2009 pod č.k. 17Rob/194/1995-75 zrušil platobný rozkaz Krajského súdu v Košiciach z 19. februára 1996, č.k. 17Rob/194/94-24. Neexistuje tu teda právoplatný platobný rozkaz s účinkami právoplatného rozhodnutia, na základe ktorého by už bol realizovaný výkon rozhodnutia. Platobný rozkaz bol zrušený a preto súd vo veci nariadil pojednávanie a následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom. Žalovaný súdu nepreukázal, že došlo z jeho strany k úhrade predmetnej sumy a že jeho záväzok zanikol splnením.

Žalovaný ďalej v odvolaní namietal aktívnu legitimáciu žalobcu, ktorý vstúpil do konania. Z obsahu spisu vyplýva, že po začatí konania bol uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 9. júna 1999 vyhlásený konkurz na majetok žalobcu a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. J.H., s ktorým súd pokračoval v konaní. Žalobca oznámil súdu, že pohľadávka uplatnená v tomto konaní bola Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13. marca 2002 postúpená spoločnosti G.T.L. a zároveň žalobca navrhol v konaní pokračovať s uvedenou spoločnosťou. Dôkazom o postúpení predmetnej pohľadávky je Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 13. marca 2002. Spoločnosť G.T.L. oznámil súdu, že uvedená spoločnosť súhlasí so vstupom do konania na strane žalobcu. Preto súd uznesením zo dňa 16. júna 2010 pripustil zmenu účastníkov na strane žalobcu a to v súlade s ust. § 92 ods. 2 a 3 OSP. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14. júla 2010. Odvolací súd poznamenáva, že ak účastník nevyužil možnosť využiť opravný prostriedok proti uzneseniu súdu o návrhu žalobcu či tretej osoby podľa ust. § 92 ods. 2 OSP v tomto procesnom štádiu, keď takéto uznesenie bolo vydané, resp. vyhlásené, či doručené, nemôže v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu vo veci samej (rozsudku) argumentovať nenáležitou (skutkovou nepodloženou, či právnou nedostatočnou) rozhodnutia prvostupňového súdu. Inak povedané, dochádza k procesnej konzumpcii práva iniciovať opravné konanie v parciálnej veci procesného nástupníctva a to márnym uplynutím lehoty určenej na podanie opravného prostriedku proti uzneseniu súdu podľa ust. § 92 ods. 3 OSP. Vzhľadom na uvedené aj túto námietku odvolateľa považoval odvolací súd za nedôvodnú.

Súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok súdu prvého stupňa v súlade s ust. § 219 OSP potvrdil, keďže tento je vo výroku vecne správny.

S prihliadnutím na výsledok odvolacieho konania je správny tiež rozsudok súdu prvého stupňa o náhrade trov konania.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 OSP v spojení s ut. § 142 ods. 1 OSP, § 151 OSP, keďže úspešný žalobca trovy odvolacieho konania v lehote podľa § 151 Ods. 1 OSP nevyčíslil, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 27. júla 2011

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová